

„JEŠTĚ ČEKÁM NA DVĚ ROLE,“

říká v rozhovoru pro Zpravodaj herec Michal Isteník, který se ve středu představil také v Univerzální sci-fi Buranteatru z Brna.

Účastníš se ještě stále dění ve svých amatérských a ochotnických souborech?

Abych pravdu řekl, tak to, co se děje v mých bývalých souborech, sleduji už jen na internetu. Bohužel, není to možné skloubit dohromady se vším, co momentálně dělám. Navíc žiju v Brně a všechny moje bývalé soubory jsou v Čechách. Ustíhat se to nedá. Nevracím se, ale není v tom žádná moje odtaznost. Je to opravdu tím, že mám hodně práce. Nedokážu pravidelně navštěvovat ani vlastní rodinu. Kdyby to šlo, určitě bych všechny rád pravidelně viděl. Ať už ve Stochově nebo ve Strašecí, kde jsem začínal. Na Ivu Dvořákovou nebo na Luboše Fleischmanna

nikdy nezapomenu, protože mě k divadlu přivedli a díky nim dělám dodnes to, co mě baví. To nemůže říct úplně každý.

Po dlouhé době tě vidím na Hronově. Nechybí ti zdejší atmosféra? Nemáš čas?

Ted' jsem tu po asi šesti letech. Čas by se možná během léta i našel. Problém je v tom, možná to bude znít blbě, že mám přes rok divadla tolik, že se nestíhám věnovat ani svému tříletému synovi a ženě. Když přijdou prázdniny, snažím se urvat co nejvíce času pro rodinu. Většinou je to pouze v červenci. Od srpna už začínám dělat v televizi a v rozhlase nebo zkoušet další představení.

Jsi v roli učitele, který o prázdninách nechce jezdit na dětské tábory...

Přesně tak.

Kde jsi v současné době v angažmá – stále v Městském divadle Brno a v Buranteatru? Po Praze netoužíš?

Ještě hraju pohostinsky v Divadle v Dlouhé v Praze Oblomova v Oblomovovi. Víc do Prahy nechci. Mně vyhovuje Morava. Zvyknul jsem si, jsem tam doma, mám tam mnoho přátel. Z Čech jsem pryč už třináct let. Cítím se jako naturalizovaný Brňák. Bydlím v malé vesničce za Brnem, občas si, dvakrát třikrát do měsíce, odskočím do Prahy za prací, a to mi zcela vyhovuje. Beru to spíše jako osvěžení.

Přede dvěma lety jsi získal cenu Thálie. Na kolik si ji ceníš?

Nemohu říct, že to není fajn. Jsem ten typ herce, co ceny neřeší až do té chvíle, kdy je nominovaný. Samotného mě překvapilo, jak strašně to chci vyhrát, když jsem se o nominaci dozvěděl. Moje ješitnost se najednou probudila. Běžně si nepřipadám jako loktař, ale když přišla nominace, ať už na Radoka nebo Thálii, moc jsem to chtěl vyhrát. Na druhou stranu, když jsem další rok nominovaný nebyl, ani jsem nevěděl, kdo nominovaný je, přestože jsem tu cenu jel předat. Takový je tedy můj vztah k cenám. Když se mě to týká, tak mě baví.

Na které role čekáš?

Pochopitelně mám vysněné role a zbývají mi ještě dvě, které jsem si nezahrál. Měl jsem vysněné tři, ale loni se mi povedlo zahrát si Goethova Fausta. Tím zbyly už jen dvě. Nerad však říkám, o které role jde. Jestli mají přijít, přijdou samy.

A které pro tebe doted' patřily k těm zásadním?

Čičikov, za kterého jsem získal už zmíněnou Thálii, je pochopitelně jedna z těch nejzásadnějších rolí. V současné době hodně žiju Oblomovem, kterého hraju v Dlouhé. Nějak mě ti Rusové berou. Miloval jsem roli číšníka Ludvíka Grubela ve Všemocném panu Krottovi. Mrzí mě, že se ta inscenace hrála málo. Byla moc povedená. Zásadní je pro mě i role Fausta. Strašně mě baví a opravdu si ji užívám.

FILM PRONIKL AŽ DO HRONOVA

V poslední době jsi poměrně často vidět i v televizi...

Do televize jsem se nikdy netlačil, protože moc neumím hrát na kameru. Asi se ale pomalu zlepšuju, protože začalo přicházet docela dost nabídek. Vlastně ta Thálie asi k něčemu byla. Teď je to tak, že mám vlastní agentku, která mi dohazuje kšefty. Je dobré, když se o tebe někdo v tomto ohledu stará a nutí tě režírovat. Zítra jedu do Mostu, kde s Honzou Prušínovským točím seriál Most.

Neobjevila se tahle skutečnost ve vašem dnešním představení?

Objevila. Všechno, co dělám, mi Burantear samozřejmě dá sežrat. Nejlépe na jevišti. A to je dobře.

Uživí tě herectví?

Člověk se musí docela ohánět. Není to na žádné velké spoření. Hypotéku zaplatím a dítěti koupím botičky. Myslím si, že je to dobré.

Na Hronově je spousta lidí, kteří se chtějí divadlem živit. Máš pro ně nějaké doporučení?

Víš, že nevím? Vždycky mi to nejvíce šlo, když jsem se o to strašně snažil. A pak, když mi to začalo být jedno, byl jsem rozhodnutý, že zůstanu na pedagogické univerzitě v Ústí, dostuduju si historii, bude ze mě učitel a budu dělat divadlo jen ochotnický, tak to najednou vyšlo. Neříkám, že je mi divadlo šumák, vůbec ne. Dávám mu docela dost. Všichni kolem mě asi potvrdí, že docela makám. Ovšem zvláště po narození dítěte už to neberu úplně smrtelně vážně. A najednou je pocit z hraní lepší a lepší. A je to větší a větší radost.

Takže ta rada zní: Pracovat na sobě, ale nebrat se vážně?

Musejí makat. Ale když si budou myslet, že je to všechno na světě, může jim to přinést jen zklamání. Dostat se k divadlu jen proto, že to člověk vydře, opravdu nestačí. Když někdo nemá dostatek talentu a skončí v divadle jako průměrný herec s ambicemi na výborného herce, získá život ve strašném utrpení. Nikdy nedosáhne svého vlastního ideálu. A takových lidí je opravdu dost.

Honza Švácha

Slavme každý okamžik! Už když čtete tuto větu, nemůžete si být stoprocentně jistí, že ji dočtete až do konce. Žijte přítomností! Už v pátek to skončí! Štěpán

Program letošního JH zpestřilo kromě různých doprovodných představení, pohádek pro děti, žongléřských show, koncertů a tvůrčích dílen pro děti taky promítání filmu. V Jiráskově divadle jsme zhlédli předpremiéru dokumentu Olgy Sommerové Červená. Věnuje se přední osobnosti operního světa pěvkyni Soně Červené.

Neuvěřitelně vitální dáma vzpomíná na svou matku, vězněnou nejprve Němci a pak komunisty, připomíná svého pradědu, výrobce hudebních nástrojů, i otce Jiřího Červeného, zakladatele proslulého kabaretu Červená sedma.

Společně se Soňou Červenou divák ve filmu prochází místy, která se pro její život stala podstatná, pomocí archivních snímků si připomíná dějinné události, které měly vliv na společnost i na individuální osudy.

Nejsem filmový kritik, abych se mohla fundovaně vyjádřit ke kvalitě nové-

ho filmu Olgy Sommerové. Vnímáno mým laickým pohledem, vznikl velmi tradiční vzpomínkový dokument, jehož kouzlo stojí především na osobnosti Soně Červené, jiskře v jejích očích a na jejím silném životním příběhu. Chronologicky popisuje, co tuto operní pěvkyni kdy potkalo, aniž by si kladl ambici zaujmout ke sdělovanému nějaký postoj, nabídnout vzpomínky jinou filmařskou optikou. A tak třebaže jsem na začátku okouzleně sledovala elegantní krásnou dámu a naslouchala jejím vzpomínkám, postupem času se pro mě její vyprávění stávalo méně a méně poutavé a tak trochu jsem čekala, kdy už ty vzpomínky skončí.

I přesto jsem ráda, že jsem film mohla zhlédnout, že obohatil nabídku programu Jiráskova Hronova. Pro divadelníky v něm bylo v závěru jasné poselství: nejdůležitější je to, co vy sami do své role dáváte.

ZUV

RECENZE – JÁ JSEM LUCIEN

PŘÍBĚH O ZROZENÍ SPRATKA (RECENZE S ODRÁŽKAMI)

Mládí vůdce, jedna z pěti novel Sartrovy *Zdi* (1939), je specifickou variantou oblíbeného žánru evropské literatury zvaného Bildungsroman. Variantou vlastně negativní a ironickou: Lucien Fleurier, „mamánek“ z bohaté rodiny, projde řadou citových a niterných zmatků, aby se nakonec místo vnitřního dozrání (které bychom v Bildungsromanu očekávali) rozhodl vyřešit svá trápení prostě akceptováním své vnější pozice. Přijme fakt, že jako syn továrníkův je předurčen k bohatství a moci a rozhodne se svou vnitřní hodnotu nadále odvozovat od uznání, obdivu a strachu, které bude budit v ostatních. V tomto smyslu je vlastně stále opakování věty „Já jsem Lucien“ protagonistou stejnojmenné dramatizace Sartrovy novely (kterou na JH sehrál brněnský soubor Reverzní dveře) vlastně zavádějící. Budí totiž dojem, že Lucien nějak nalezl svou identitu; ten se přitom jen mazaně rozhodl si otázku po své identitě neklást a odvodit si ji ze svého společenského postavení. Havlův Hugo Pludek ze Zahradní slavnosti neudělá o čtvrt století později vlastně nic jiného.

Inscenace Reverzních dveří patří nesporně k nejambicióznějším počínům letošního Hronova a zároveň jde o inscenaci, na kterou by měl recenzent věru rád aspoň den na rozmyšlenou: neklade totiž jednoduché otázky jednoduchým způsobem. Uzávěrka se ale neptá, tudíž alespoň pár poznámek z první vody:

- soubor herecky vybavený a přesvědčivý
- po čase má člověk v Jiráskově divadle pocit zaplněného prostoru, přes úspor-

nost použitých prostředků je to vlastně inscenace velkého gesta

- snaha (v zásadě úspěšná) najít a důsledně používat vlastní znakový jazyk, vlastní estetický kód. Daň za to spočívá v pocitu, že sleduji inscenaci sice promyšlenou, ale chladnou

- nedešifroval jsem ani poskakování, ani nabílené pusy (sorry jako)

- výtečné využití štaflí (z minima maximum), za to to stále svlékání a navlékání košile už je hodně otravné

- nejhezčí obrazy na začátku: samotné narození Luciena a pak jeho ležící matka s nohama vyzývavě opřenými o štafle, jako by syna sváděla

- vůbec silně erotický tón, jako by Lucienovo ego rostlo z jeho úspěchy u žen

- tím, že je to na rozdíl od Sartra pojata jako obecný model „zrození spratka“ mimo čas a prostor, je celkové vyznění asi příliš teozovité (pochopíme třeba bez kontextu Lucienův nacionalismus a antisemitismus? dojde nám, kdo je čtenář novin, kterého Lucien se svými kumpány inzultuje? A pokud to vyzní jen jako agrese bez důvodu, neoslabuje to sdělení?)

- největší riziko věci je v monotónnosti (zvolená hudba je sice náladově přesná, ale jenom to riziko zvětšuje), klíčová otázka pak zní: Jak udělat poutavou inscenaci, jejíž protagonista na nás po většinu času působí nesympaticky, ba odpudivě?

- pokus si stále opakujeme, že by amatérské divadlo mělo hledat nevyzkoušené a riskovat nezajištěné, tohle je přesně ten případ

Jan Šotkovský

3 X PRO SOUBOR REVERZNÍ DVEŘE

Jak se za sedm let fungování souboru formuje vaše vlastní cesta?

Dost lidí se v souboru proházelo, ale pořád zůstává skupina lidí, která chce spolu dělat. Soubor vznikl jako volitelný předmět na JAMU (což stále oficiálně je). Tam se tehdy přihlásil, kdo chtěl. Těch prvních asi dvacet lidí se pak zredukovalo na nějaký normální počet, když se dozvěděli, o čem to vlastně bude. Za ta léta to vždycky časově přesahovalo možnosti volitelného předmětu.

Váš styl mi přijde specifický, jak byste ho pojmenovali?

Kolektivní autorská tvorba. Asi se tu ztratí člověk, který má ambice jenom hrát a být režírovaný. Pracujeme dost ve dvojicích, ve skupinách, předvádíme si to a komentujeme, takže tu každý musí mít i dramaturgicko-režijní touhu. Dost věcí se mění s každou inscenací, to, co zůstává, je právě ta kolektivní tvorba. Také to, že vždycky dojde k razantní úpravě původního textu. Ta původní Sartrova povídka byla například strašně zmatečná – je to taková filosofická boule, která se valí a hledat v tom konkrétní situace, postavy, linii příběhu, kterou divadlo potřebuje, bylo neuvěřitelně komplikované. Paradoxně nás ale právě tohle nejvíc bavilo. Dramaturgická příprava trvala asi půl roku.

Oficiálně jste tedy stále předmětem atelieru výchovné dramatiky JAMU. Cítíte tam pořád návaznost na obor dramatické výchovy?

Přístup práce je jiný. Pokud v tom je nějaký dramatik, tak nezáměrný. Hodně třeba používáme pohybová cvičení, což je věc, která nikdy nejde ven, a snažíme se tím zdokonalovat. Dokonce těm našim setkáním, která máme jednou za týden, říkáme tréninky. (...) Soubor teď prochází změnou a uvidíme, kam bude chtít jít dál. Ale je tu silná vůle od starších i nově přibraných něco společně dělat. Dokud je tu tahle vůle, tak to bude fungovat.

jam

3 X PRO MIROSLAVA ONDRU, DRAMATURGA A HERCE BURANTEATRU

Kdo je vlastně autorem inscenace Univerzální sci-fi?

V první řadě režisér Šimon Caban, ale ve své podstatě vlastně celý soubor. Inscenace vznikala na zkouškách. My jsme režisérovi nabízeli kus příběhu, on jej rozcupoval a úplně předělal. Potom zase on donesl nějaké scény, my jsme mu to vrátili... A v takových soubojích a legračních situacích se hra skládala dohromady.

Přišlo mi, že jste do inscenace dali střípky svých vlastních životů. Mýlím se?

Je to tak. Když ukazujeme na jevišti své medailonky z castingů nebo hovoříme o svých pocitech z natáčení seriálu, velmi často zapojujeme i naše malé bolístky, které jsme zažívali během zkoušení.

Odkud jste čerpali? Mám pocit, že jsem slyšel úryvky z desítek sci-fi klasik...

Použili jsme, co se dalo. Dokonce jsme vypsalí soutěž pro fanoušky sci-fi. Ta spočívala v tom, že nám měli posílat ty největší sci-fi klišé, které by rádi viděli na jevišti. Použili jsme tedy opravdu kde co.

saj

RECENZE – UNIVERZÁLNÍ SCI-FI

PŘÁTELSKÁ SEŠLOST

V programové brožůře letošního Jiráskova Hronova se lze dočíst, že Buranteatr vznikl jako touha uskutečnit sen o divadle-klubu, tedy po společnosti lidí, kteří dělají divadlo proto, že je spojuje společná představa o tom, jak by takové divadlo mělo a mohlo vypadat; zkrátka a dobře mají společný program. Řekl bych, že představení Univerzální sci-fi je jedna z primárních podob divadelního vystoupení, již se může tato touha vyjevit. Sejde se pár lidí, kteří spolu mluví a hlavně na sebe slyší, a zrodí se nápad udělat si divadlo jen tak o tom, co známe, co nás baví, co nás zajímá a možná taky trochu – nebo více – šťve. A tak vzniká postupně cosi jako povídání, besídka, přátelský potlach, k němuž ten přidá to a jiný zase to, vtip stíhá vtip, žert následuje za žertem a najednou je tu materiál na dvouhodinové představení, které je prakticky bezbřehé a beztvaré, ale zato nabitě vnitřní energií, pro niž by se hodil název jedné dávné vídeňské komedie, mnohokrát u nás hrané pod názvem „...si pořádně

zařádit“. Tentokrát si její tvůrci zařádili ve světě, jež dobře znají – natáčení seriálů – i ve světě, který je zřejmě přitahuje a vábí – ve světě sci-fi. Nápady a vtipy se valí jeden za druhým, občas se k tomu přidá nějaká vizuální atrakce. Leckteří diváci se stále všemu smějí, jiní ovšem čekají, že se přece jen dočkají něčeho jiného než té přátelské sešlosti Buranteatru. A ono nic. Jdeme domů s hlavou plnou otázek. Na příklad: jestli by nestačil na tohle vystoupení daleko kratší čas. Nebo: jak vůbec takové divadlo chápat?

Odpověď zní: Nestačil, protože nic v tomto typu vystoupení nelze ničím nikoho omezovat, neboť jeho svrchovaným cílem je užít si ničím nesvázané svobody. Jestli je to ovšem to, co bychom mohli chápat jako divadlo-klub, o tom mám silné pochybnosti. Alespoň ne v tom duchu, jak kdysi tento pojem chápal jeho původce u nás – Činoherní klub. V něm naopak svoboda individuální interpretace znamenala také výsostnou odpovědnost za celistvost tvaru.

Jan Císař

RECENZE – ANNA

PŘEJI VÁM HODNĚ EROTICKÝCH A PRACOVNÍCH ÚSPĚCHŮ! VAŠE ANNA

Anna je představení složené z osvědčené trojice materiálů tohoto typu divadla – tedy z básní, dopisů a deníků, v tomto případě ruské básničky Anny Barkovové. Tento trojjediný materiál ideálně vytváří pro divadlo tolik potřebný kontrast – z dopisů se dozvídáme zejména o životních peripetích hrdinky, které jsou často popisované s velmi suchým a někdy poněkud černým humorem. Z deníků o jejích úvahách a reflexích – života, vztahů a doby. Ty jsou bystré, kritické a stále častěji sarkastické. A konečně v básních je obsažen kompilát obého, prohloubený ovšem o emoční svět autorky, která v nich vytváří znepokojivé obrazy – její poezie je vlastně velmi přístupná, ale zároveň rafinovaně přitažlivá.

Scénář nás v krátkých útržcích provádí Anniným životem od zhruba dvaceti let až do smrti. Byl to život v pohnuté době a podle toho vypadal. I to je jaksi podstatná ingredience pro tento typ divadla. Tragédii života z poloviny prožitého v lágrech a vyhnanství není potřeba akcentovat, je latentně přítomná a inscenaci stačí jen několik málo znaků – například přezutí do „lágrových bot“, plechové kýble a nekonečné vrstvy oblečení, aby v nás vyvolaly dostatečně mrazivou představu... Obě představitelky Anny (Hana Franková

a Magdaléna Hnilíčková) už na tuto tragickou niť „netlačí“, naopak jsou vtipnými glosátorkami, divokými, nespoutanými básničkami navzdory osudu.

Jejich souhra je skvělá, iluze „mladé“ a „stárnoucí“ Anny je dokonalá – což samozřejmě umocňuje i jasná fyzická podobnost hereček. Zcela bravurně přecházejí z jednoho typu textu do druhého a z krátkých fragmentů se postupně vynořuje plastický portrét hrdinky i její doby. Režie (Jan Hnilička) vše rámuje do funkčních obrazů, které uměřeně rozehrávají prostor, rekvizity i kostýmy a vytvářejí s jejich pomocí i drobné, často vtipné mikrosituace (např. když starší Anna recituje svou báseň, opřená o mladší Annu jako o řečnický pultík, ta by sice ráda k tématu také něco podotkla, ale starší Anna ji neholdlá pustit ke slovu).

Bylo by jistě ideální vidět inscenaci ve vhodnějším prostoru, kde by například bylo nějaké neutrálnější pozadí, než tomu bylo v malém sále Jiráskova divadla, a kde by se třeba dalo propracovaněji svítit. I přes zjevné neduhy festivalového uvedení se však Divadlu Dagmar podařilo podat suverénní výkon a vytvořit silnou atmosféru, která na letošním Jiráskově Hronově někdy tak trochu schází.

Martina Schlegelová

3 X PRO HANU FRANKOVOU A MAGDALENU HNILÍČKOVOU

Kde se u vás vzalo tohle fascinující téma?

Hana: V roce 2015 u nás vyšla knížka Osm hlav šílenství. A to byl pro mě titul do dramaturgické řady, kterou se zabývám, aby se vědělo o souvislostech, kontextech doby, lágrech a podobných věcech. Já jsem předtím dělala naše komunistické lágry a tohle vlastně posunuje to téma ještě dál. Anna Barkovová prožila za život nějakých dvacet let ve vyhnanství, byla to taková stará pardálka, a tak jsme si s Magdou řekly: musíme ji představit – aby se vědělo...

Magda: První verze byla, že jsme četly v knihovně úryvky z knihy. A pak nám bylo líto od toho odejít. Řekly jsme si, že by si téma zasloužilo divadelní zpracování. A rok na to vzniklo představení.

Na jedné straně hrozný osud, na druhé straně působivý jazyk a formulace myšlenek. Způsob myšlení mi přijde zcela současný. Jako „rodinná“ interpretace to bylo zamýšleno od začátku? A jak vám to funguje?

Hana: Já na Annu často myslím, co by dnes řekla, co by udělala.

Magda: Představa, že by na jevišti měla být stará a mladá podoba hrdinky, se vyloupla už při těch čteních.

Hana: Jsme na sebe zvyklé. S Magdou jsem hrála Bochořákův Betlém, když jí bylo devět. A už v těch devíti jsem měla vedle sebe rovnocennou kolegyni, která mě zachraňovala. Je nám spolu dobře.

Magda: Nutno říct, že zrovna dneska jsme se bavily o tom, že tenkrát v těch devíti letech to ještě šlo, ale teď už si ty máminy texty nepamatuji, mám problém s téma svýma.

V některých scénách jste synchronizovány. Zkoušely jste to před zrcadlem, nebo jste měly nějaké „oko“ zvějšku?

Hana: To je práce Honzy (Hniličky), který do zkoušení v určité fázi vstoupil, dělal nám zrcadlo. Hlavně v závěrečné fázi byl hodně potřeba, protože se trochu více škrtalo.

Magda: Čistily se i pohybové věci...

Hana: Zkoumalo se, jestli něco mluví, nebo nemluví... jestli funguje ten čtecí kód. Takže, to je třetí člověk, který se na té inscenaci podílel.

jas

SPONZOŘI 87. JIRÁSKOVA HRONOVA

Wikov MGI, a. s. – generální partner
Dynamic Invest Group
Office Space Trutnov
Rosengart
EUROVIA

Marius Pedersen, a. s.
MATEX HK, s. r. o.
STRABAG
PRIMÁTOR, a. s.
COROLL, s. r. o.
Petr Maršálek
TSR Czech Republic, s. r. o.
Saar Gummi Czech, s. r. o.
RUBENA, a. s.
SOVIS
VAK
D-energy, s. r. o.
HAŠPL, a. s.
INS
Internet2, s. r. o.
DLNK, s. r. o.
Kafekára
DABONA, s. r. o.
REPAIRE TRUTNOV, s. r. o.
Broumstav
ZTS
Konica minolta
VEBA Broumov
Ráj PIVA Hronov
BEZEDOS
Pekařství U zvonu /Dörr/

mediální partneři

Radio BEAT
Radio COUNTRY
Radio Černá hora
Český rozhlas HK
Náchodský Swing
Hitrádio Magic

REFLEXE - KRÁL KAREL

NA ČEM ZÁLEŽÍ?

*„Moc super pohádka“ – asi 5 let
„Ježiš, to bylo krásný!“ – asi 21 let
„Pěkné divadlo.“ – asi 50 let*

Lektoři semináře One-man-puppet-show Tomáš Běhal a Tomáš Podrazil opustili pro jednu své seminaristy, aby mohli potěšit diváky v divadelním šapitó v parku loutkovou pohádkou Král Karel. Jejich divadelní společnost Toy Machine nese podtitul „loutková představení pro děti i dospělé“ a pak tři vykřičníky. V tuto chvíli buď můžete číst dál, a nebo se podívat na poslední odstavec. Obě cesty jsou možné, obě zcela legitimní. Nechci vás okrádat o čas.

Stan je naplněn k prasknutí. Jako tradičně vydycháno. První tři řady tvoří desítky dětí (protože je dítě člověk vzrůstem malý, dospělí by namísto tří tvořili jen jednu řadu). Dál v publiku sedí lidé všech věkových kategorií. Král Karel za malou chvíli začne.

Tomášové otevírají příběh o nejslavnějším českém králi výstupem dvou žebráků, kteří přímo oslovují publikum. Děti reagují nadšeně a některé něco malého přispějí, jedno mávne rukou ve smyslu „uplaval“, což vyvolá smích. Publikum je na straně účinkujících. A ten kluk bude asi pěkné kvítka. Ale to jen tak stranou.

Scénu tvoří prostý stůl, na němž se odehrávají loutkové pasáže. Herci střídají hrané a loutkové sekvence. Hlavním užitým materiálem je dřevo. Ať už to je prkno, které může sloužit jako rampa, most nebo skluzavka, nebo dřevěné špalvy znázorňující

tu trůn, tamhle katedrálu. Otvírají prostor pro divákovu imaginaci. Užitá míra stylizace sedí do žánru i prostředí, ve kterém je divadlo hráno. Obsáhnout nevděčný prostor není úkol z nejtěžších (ovšem těžší než Martin Hak to bude mít málokdo), ale publikum neslevilo ani na chvíli ze své pozornosti, z čehož lze usuzovat úspěch. Situace jsou vypočítané, herci slyší na sebe navzájem i na publikum, a když už to vypadá, že by se někdo mohl přestat bavit, obratným užitím zcizovacího efektu vženou příběhu novou krev do žil.

Loutková představení pro děti jsou mnohdy koncipována tak, že jejich součástí bývá jeden či více malých diváků, kteří jsou pozváni na pódium, a mají cosi říct či vykonat. Snadno takové počínání inscenátorů může sklouznout k samoúčelnosti, nebylo by ho třeba a jde jen o to, aby byly děti na scéně, což přeci u publika zaručeně funguje. U Krále Karla tomu bylo jinak. Na pódium sice přizvali holčičku, ale tato situace nepůsobila jako pěst na oko, nýbrž roztomile, vtipně... Fungovala.

Toto je poslední odstavec:

Vraťme se k podtitulu divadla. Umocňují snad ony tři vykřičníky roli dospělých diváků? Znamená to, že bude inscenace plná fórků, které mohou děti jen stěží pochopit? Kdepak. Jak dospělí, tak jejich ratolesti jsou součástí hry, která funguje. Radost je oboustranná. Stejně tak herecké nadšení strhává bez rozdílu každého. Zkrátka stačí si poslechnout reakce. No... podívejte se nahoru. Úplně nahoru. Tak to je přesně to, na čem záleží.

Vít Malota

SEMINÁŘOVÁ IMPRESSE – HTP – HEREC, TĚLO, PROSTOR

každý si tu hraje svoje vlastní divadlo
každý má svůj vybraný poetický text
co z textu se dá přenést do tělesného
pocitu?

soustředěná práce na jevištním minitva-
ru
soustředěné předvedení dosavadní
fáze
co nám k tomu asi řekne Štěpán Pácl?

začíná tu vonět pot miliónů divadelních
řemeslníků

herec jde po laně a nevidí k čemu
vědět to však ani není proč
„Když chceš udělat inscenaci,
je tam jeden velký blok,
který musíš odstranit:
výsledek.“

jam

Do průběhu semináře zapojil se Jan
byl vyzván, přivítán a
přijat
od ranního slunce byly oči otevřené
srdce, duše, tělo
už tolik ne

první zprávy z toho světa za clonou
jsou
dotečky
dotečky rukou
i dotečky
od toho, co je navěky
připomínáme si
tělo, kde jsi?
vítej zpět!
otvírám ti cestu
vstaň a chod!
staneš se součástí takového malého vý-
letu
říká se mu herectví
někteří věří, že dojdeme až na druhou
stranu

toť impresse
teď najdeme se
ve světě tvrdých dat
Štěpán Pácl
(toho bys měl znát)
je divadelní režisér od Vítkovic po Hrad-
čany
je temnej a něžnej, to neříkám jen tak
jen takovej týpek
může vést lidi
po laně nad jejich propastí
vidí až na dno

ale nechce tam spadnout

chci jen říct, ať víš, jak se to má
že herectví je riziko a spadnout se tu dá
většinou se ale nepadá
držíme se navzájem pevnými rukama

jen si to představ – máš dvě těla
ta těla se do sebe položí celá
navzájem se nesou
tu vzlétnou, tu klesnou
a když se dost poznají
společně létají
toť kontaktní improvizace
(všechny ostatní asociace na tuhle me-
taforu
nech si do Tritonu, bavíme se o oboru!)

Pácl plácl že:
„Kontaktní improvizace je celá o
tom
že chceme k sobě
,ale
zároveň se odtla-
čujeme.
Účelem je, abychom nebyli
na svých vlastních nohách.“
zároveň boj, zároveň souznění
funguje tu spontánnost a napojení
a co tomu také pomůže dost
je upřímnost

tělo je připravené
můžeme hrát
když už teď umíme
existovat

RDR 45+ JAKO REŽIJNĚ-DRAMATURGICKÁ KONCEPCE A JEJÍ REALIZACE – UPGRADE

S Jaromírem Hruškou

Přicházím do semináře režijně-dramaturgického, kde se pilně bádá. Necelá desítka lidí do podrobností zkoumá scény z hodně rozdílných her. Nejprve scénu z Havlovy Asanace, pak z Goldoniho Poprasku na laguně. Teprve v následné anketě se dozvídám, že většina účastníků je tu už druhým rokem (proto ten dodatek „Upgrade“).

Účastníci mají k dispozici texty. Když vpadám do třídy, jeden ze seminaristů reflektuje detaily Havlovy Asanace a lektor Jaromír Hruška se zapojuje drobnými postřehy, rozšiřuje některou z myšlenek seminaristy, je mu oponentem, provokativním tazatelem. Zkoumá například, zda je ku prospěchu věci, když se do textu implantuje text odjinud. Je třeba se naučit, že na nic neexistuje jednoznačná odpověď. Na to, zda je to správně, si musí přijít režisér sám. Jaromír upozorňuje, jak je zajímavé pohrát si s kontexty, vymýšlet souvislosti. Aktualizace může být někdy zavádějící, jindy výhodná. Zkrátka, je možné zkoušet nejrůznější možnosti, ale tvůrci musí být jasné, co vlastně chce říci. Diskutuje se o důležitosti scénografie, která do značné míry předurčuje, jakým směrem se bude interpretace ubírat. Je tu třeba zkoumána konkrétní situace vyznání lásky – jak výrazně se scéna může pocitově změnit, když se bude odehrávat na schodech, ve výtahu nebo na žebříku...

Dalším textem je Goldoni. Seminaristé dostávají vytištěné texty (v tomto případě dialog mezi soudcem a mladičkou Chec-

cou). Jsou vybrány dvě dámy, aby četly. Situace je to vlastně celkem jednoduchá, ale zase se ukazuje, jak různě ji lze interpretovat podle toho, jak si definujeme charakteru postav – je soudce starý chlípnický, který s dívkou koketuje? Nebo z ní chce jen lstí dostat informaci, kde se skrývá jeden z protagonistů rvačky? A nebo ho prostě jen otravuje výslech a snaží se jej uspišit a celou kauzu uzavřít? Je třeba přemýšlet v souvislostech – vše, co se divadla týká, souvisí. A to od textu, přes koncipování situací, určení charakterů postav, nejrůznější dílčí prvky scénického provedení, až po celkovou realizaci. Je to nikdy nekončící práce – to si tady uvědomují všichni. Sezení nad texty je náročné, a tak je třeba trochu se provětrat a vyčistit hlavu... Využívám přestávky, abych se zeptala seminaristů, proč se přihlásili. Vesměs mají jasno. Většina z nich tu byla už loni, ale cítí potřebu se dozvědět ještě více a vyzkoušet si práci s dalšími texty. Všichni pokládají tenhle seminář za důležitou pomoc při práci ve vlastních amatérských souborech.

Jaromír Hruška mi ještě objasnil detaily práce.

Seminář má podtitul 45+, ale jak jsem viděla, není to důsledné?

Není to uzavřené, nechci nikomu zavírat cestu, aby se k režijně-dramaturgické koncepci dostal detailněji, má-li zájem. Tohle pestré věkové složení je dobré, protože to při rozborech hází nové věci.

Jak se vybíraly texty?

Já jsem připravil dopředu texty různé povahy, z různých období, z různých teritorií, takže jsme loni měli hry ze západní kultury, ruskou klasiku i klasický český text, jako byli Naši furianti. Nabídl jsem, aby si každý, kdo chce, přinesl i text vlastní, na kterém v současné době pracuje a má s ním nějaký problém nebo chce svou práci konfrontovat. Například Havlova Asanace byla Arnoštova práce na přijímačky na JAMU.

Děláte i takové demo scénky, teď v rovině čtení. Půjdete i do prostoru?

Pokud nám zbyde čas, tak ano. Loni jsme scénovali Naše furianty, dělali jsme z toho dvě scény a ukazovali jsme si názorně, jak existují různé možnosti a variace, kterých je ve zvolené režijně-dramaturgické koncepci nespočet. Treba jsme dělali jednu úvodní scénu asi hodinu a půl, než promluvila první postava. Divili se, jak je možné, že jsme strávili tolik času expozicí. Já jsem seminaristy upozorňoval na to, že je důležité, jak vše začne, jak se zabýdlí prostor, jak jsou v něm postavy rozmístěny atd. Mnohem raději než nějaké dlouhé definice mám, když se pracuje na konkrétním textu a přímo na situaci, kterou mají seminaristé před sebou. Můžeme si tak ukázat, proč a jak se určitá věc dělá.

jas

J JAKO JEVIŠTNÍ ŘEČ ANEB HUDBA JAKO IMPULZ PRO PRÁCI S HLASEM A TEXTEM

Kdo by to byl řekl, že na Loutkářské Chrudimi vznikne lektorské duo pro Jiráskův Hronov. Jarmila Parčinová přišla za Evou Spoustovou s tím, že by bylo dobré zapojit do výuky jevištní mluvy i rytmus a hudbu. A bylo. Obvyklý název semináře se rozšířil, přibýlo aneb – Jevištní řeč aneb Hudba jako impuls pro práci s hlasem a textem.

Na začátku semináře však v centru pozornosti nebyla ani jedna z lektorek, nýbrž Michal Zahálka, divadelní lektor, kritik, editor, překladatel a básník. Nás nejvíce zajímá poslední bod. Eva Spoustová se rozhodla využít Michalovy básně pro potřeby svého semináře. Jde o texty vtipné, rytmizované, se slovním humorem tvořeným z různých obrátů, dvojích významů a hry se slovy. A právě tento básník čirou náhodou ráno procházel kolem místa, kde čirou náhodou snídala Eva, a toto číre náhodné setkání vyústilo v odborný komentář k básním čteným seminaristy. Mistr Zahálka vystihl podstatu semináře několika verši tak, jak já bych to nedokázal na celé stránce. Posudte sami.

Jevištní řeč dle E. A. Poea
Ach! V uších duše tuší bol!
Publikum jako jeden muž
se vztekle táže: „Co to říká?“
když zpropadený herec ten
vyslovil snad čtvrt hlásek jen.
Vtom v scéně mocná díra zeje
a tragéd mumlá: „Zle je! Zle je!“
Propadla chřtán ho vítá už
a v něm nad tělem nebožtíka
zakráká havran: NEDRMOL!

Výběr básní tohoto druhu má své logické opodstatnění. Je třeba věnovat obzvláště velkou pozornost intonaci, výslovnosti, důrazům, neboť vtip tkví třeba jen v jediném slově a je potom nutné celý text pečlivě vypointovat. Vezměme si kupříkladu dvojverší: mluvila ve verši Nina / když sváděla Veršinina?

Skupina čte jednu báseň po druhé a Eva připomíná, že papír s textem je od toho, abychom si v něm udělali co nejvíc poznámek. Zároveň nezapomínejte, že je třeba číst po myšlenkách – a věta je myšlenka. Mluvílo se i o pauze a důrazu na určité slovo. To Eva přirovnává k humru na stříbrném podnosu. Mnohdy je třeba nechat divákovi čas, aby k němu slova došla. Některé z básní obsahují nepřilíš používané výrazy. Slova, jež byla třeba před padesáti lety zcela běžná. „Když uvidíte něco, čemu nerozumíte – ať už je to v básni, ve filmu, v knížce, kdekoli – jděte za tím. Mnohdy taková cesta k ničemu nevede, ale když se vám podaří pravý význam najít, rozšíříte svůj osobní vesmír. A to za to stojí,“ dodává Eva, když se práce zarazí na slově mikve. Jen si to najděte.

„Nejpodstatnější ze všeho je pravda. Herec je lhář. Nás zajímá okamžik, kdy lež učiní svou pravdou.“

Kdybych měl shrnout, čemu se seminář věnuje, nejtrefnější odpověď by zřejmě byla: všemu. Uvolnění těla a mysli. Odbourání bloků a studu, práce s napětím v těle, artikulační cvičení, uvolnění mluvidel, práce s dechem, důrazy, troche-

je a daktyly, jambické verše, blankvers, porovnávání různých překladů Hamleta, udržení dechu v rámci vět, citění rytmu a hlavně – nezapomenout, že písmenka jsou tím nejméně důležitým.

Na řadu přišla rytmická cvičení s Jarmilou i práce s hlasem. Tam Eva poznamenala, že je třeba váš záměr směřovat ještě metr za diváka v poslední řadě. Seminaristé také dostali za úkol obtížné cvičení, kdy chodí prostorem, a mají napočítat od jedné do deseti tak, aby si nikdo neskočil do řeči, přičemž každý může promluvit jen jednou. Povedlo se napoprvé, což ukazuje výjimečné vzájemné propojení lidí ve skupině. Těžko všechno vypovědět... Nejlepší možná bude, když se podělím o osobní zkušenost. Na seminář jsem přišel otrávený, nevyspalý a vyřízený. Odešel jsem šťastný. Opravdu.

Vít Malota

PĚNA DNÍ

Stovka u Gurina Gambrinus nepasterizovaná 12 Světlý ležák českého typu 28 Kč

Způsob čepování:

Přestože je na pípě nápis „Mistr výčepní 2013“, byl jsem svědkem nepěkných věcí. Titul zřejmě odvál čas. Pivní masturbace a dvakrát docáknuté. Proč?! Vždyť tak se roztrhá pěna. A přitom nebylo třeba. Škoda...

Barva:

Tmavě zlatá, pivo čiré.

Pěna:

Místy větší bublinky. Hustá. Poměrně rychle opadá. Nekroužkuje.

Vůně:

Nijaká. Snad s trochou dobré vůle sladová. Jinak převažuje nepříjemná štiplavá vůně.

Chuť a říz:

Začátek sladový, tělo prázdné. Hořkost velmi mírná. V ústech zůstává nasládlá chuť, která není nijak zvlášť příjemná, ale pitelnosti příliš neubírá. Říz střední. Nepasterizace jednoznačně prospěla. Pořád lepší než původní verze, kde nebylo po chuti ani památky.

Co na to pivovar:

Webová stránka je bohužel přes redakční wi-fi zablokována. Soudě dle bombastické reklamní kampaně, půjde zřejmě o vychvalování a opěvování plné chuti a vyvážené hořkosti. Houby s vocem. Ale tak zlé, jak jsem čekal, to zase není.

Someliérský kvíz:

Ani Mistr výčepní o mlíku nic netuší. Obsluha je však velmi příjemná, sympatická. Sympatické také bylo, že se mě po chvílice váhání optal, jestli nechci šnyt. Což je slovíčko, které označuje ochutnávací porci, která se popisuje jako: dva prsty piva, tři prsty pěny a jeden prst nic. Mléko by stálo 18 Kč.

Další komentář:

Zvláštní pivo. Gambrinus je k pivařům žalostně neupřímný, když se dušoval, že všechno od základu mění. Změnil tvář, uvnitř zůstává stejný. Drobné zlepšení ale přeci jen vidět je. To, že pivo neprošlo pasterací, ve výsledku velmi prospělo. Pi-

telnost se tím zvýšila a člověk „gambáč“ už dopije a dal by si klidně další. Bohužel chuť je až žalostně prázdná. Navnadí sice zajímavou sladovostí, ale za ní zeje propast, kterou ne a ne naplnit. I přes to přese všechno, nebyl jsem zvlášť zklamán.

5,5 Malotáska z deseti

Vít Malota

PROGRAM PC

Taky dnes, zítra a pozítří se bude v malém sále Jiráskova divadla scházet Problémový club. Tady jsou jeho témata:

Čtvrtek 10. 8.: Já jsem Lucien, Univerzální sci-fi, Musí to být?, Anna

Pátek 11. 8.: Revizor, Děti lví srdce, Olga (Horror z Hrádečku), Andrew Coffey

Sobota 12. 8.: Vono to pude, Commedia ala carte, Maryša, Šlépěj

red

KOMIKS ALEŠE HEJRALA

V OHROŽENÍ ŽIVOTA

Lektor Luděk Horký po útoku hronovské včely v péči jednotky rychlého divadelního nasazení...

NOTICKY PRODUKČNÍHO SEMINÁŘE

Chcete překvapit osobu sobě blízkou? Objednejte si báječný zážitek v podobě romantické písně od Snové kapely z hudebního semináře. Čas a místo realizace dle vašeho přání a domluvy. Více informací u seminaristů produkce nebo na čísle 605377332.

Malí hronovští podnikatelé by se po seminaristy rozkrájeli! Právý opak toho, co

tady roky řešíme. V rámci seminární hry vyrazili účastníci do ulic, aby směřovali. Tři skupinky vyrazily s jednou jehlou a vrátily se s neuvěřitelnými věcmi. Všude na ně byli milí a hráli hru s nimi. Jedna prodávačka, která neměla v podniku vedoucí, jim tu konzervu dokonce sama zaplatila, což se seminaristé dozvěděli náhodou. Zkrátka no hate.

KreP

PIKNIK!

Hronovští za to vzali. Dva místní sympatáci se rozhodli, že rozšíří nabídku stravování a už dvakrát rozbalili u Tritonu piknik, kde nabízeli veganské pokrmy všemi hojně chválené. Děkujeme a

doufáme, že do třetice všeho dobrého.

red

PROGRAM

Pátek 11. 8. 2017

Sokolovna, 10.30–10.55
Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec /
režie: Lukáš Horáček, Tomáš Holý a soubor
Joseph Jacobs, Lukáš Horáček:
Andrew Coffey – vyprávěj příběh

Sál Josefa Čapka, 14.15–15.45, 21.30–23.00
Divadelní klub Jirásek Česká Lípa /
režie: Václav Klapka
Václav Klapka: **Commedia á la carte**

Šapitó, 15.00–16.00
Divadlo 100 opic /
režie: Jakub Vašíček a soubor
Jakub Vašíček a soubor: **Pes a drak**

Jiráskovo divadlo, 16.30–17.50, 19.45–21.05
DS Symposion Třebachovice pod Orebem /
režie: Petr Hofman
Alfred Jarry: **Vono to pude aneb Král Ubu**

Myšárna,
16.30–17.05, 18.15–18.50, 21.40–22.15
Mikrle Jaroměř /
režie: Jarka Holasová, Matěj Kubina
K. Čapek, J. Holasová, M. Kubina: **Šlépěj**

Sokolovna, 17.30–18.35, 20.00–21.05
Slovanský tyátr, Slovanské gymnázium
Olomouc / režie: Zdeněk Vévoda
Alois a Vilém Mrštíkové, Zdeněk Vévoda:
Maryša

Náměstí, 19.00–19.25
Divadlo A+O Praha / režie: Divadlo A+O Praha
Divadlo A+O Praha na motivy italské pohádky:
O třech hrbáčcích

Malý sál Jiráskova divadla, 22.00–23.20
Divadlo Navenek Kadaň /
režie: Tereza Gvoždíaková
Ira Levin: **Veroničin pokoj**

Rock Fest 2017 v parku A. Jiráska
17:00–18:00 Tvuj dědek, Zárbyby
18:30–19:30 Warování, Velké Poříčí
20:00–21:00 X-Core, Znojmo
21:30–22:30 Kohout plaší smrt, Liberec
23:00–24:00 Vivian, Broumov

KONCERT BLONDÝNY S PŮLNOČNÍM PŘEKVAPENÍM

Eva Suková vystoupí ve čtvrtek od 23:30
v MYŠárně.

red

PROGRAM

Čtvrtek 10. 8. 2017

Sokolovna, 10.30–10.55
JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř
A. a V. Mrštíkové, J. Holasová a soubor:
Musí to být?

Jiráskovo divadlo, 14.30–15.00, 16.30–17.00
TS Light Praha / režie: Lenka Tretiagová
Lenka Tretiagová: **Děti lví srdce**

Park, 15.00–15.40
Marco Migliavacca (IT)
MigliaOnSHOW

Sokolovna,
15.30–15.55, 17.30–17.55, 20.45–21.10
Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec /
režie: Lukáš Horáček, Tomáš Holý a soubor
Joseph Jacobs, Lukáš Horáček:
Andrew Coffey – vyprávěj příběh

Sál Josefa Čapka, 16.20–18.50, 20.45–23.15
Divadlo Letí / režie: Martina Schlegelová
Anna Saavedra: **Olga (Horror z Hrádečku)**

Park, 17.00–18.20
Divadelní klub Jirásek Česká Lípa /
režie: Václav Klapka
Václav Klapka: **Commedia ála carte**

Náměstí, 17.45–18.15
TS Light Praha – **Lidovky "Light"**

Jiráskovo divadlo, 19.00–20.15, 21.30–22.45
Divadelní studio Tišina, Ťumeň, Rusko /
režie: Marina Delikatnaja
Nikolaj Vasiljevič Gogol: **Revizor**

Myšárna, 19.30–20.30, 21.00–22.00
Martin Hak – **Píseň pro lakomce**

Park, 19.30–20.30
Koncert **Swing Sextet se sólistou Lee Andrew Davidsonem (USA)**

Park, 21.00–22.20
Recitál autorského seskupení 6 Nachodníku
s hostem Miloněm Čepelkou **"Slzy svatého Vavřince"**

Šapitó, 23.00–22.55
Frikulíni / režie: Frikulíni
Frikulíni: **Pecky v mandarinkách**

MYŠ, 23.30
Koncert **Blondýny**

Wikov MGI, a. s. – generální partner

CHYBA SYSTÉMU!

U některých lístků je přístupná možnost rezervace. Lidé, kteří tak učinili, se ke svým vstupenkám často nedostali. Bohužel systém ukazuje, že rezervaci je možno vyzvednout do začátku představení – což není pravda. Lístky propadají už dopoledne. Proto prosím, vyzvedněte své rezervované lístky co nejdříve.

Zaznamenáno podle divácké zkušenosti a rady paní uvaděčky.

red

JH GEO CACHING

Hledáte rádi kešky? V rámci JH jsme jich postupně umístili pět a dnes a zítra (čtvrtek a pátek) umístíme dvě prémiové. Pokud najdete prvních pět, získáte polohu celofestivalovky. Informace k celofestivalovce jsou na předposledních stranách jednotlivých logbooků.

Nález celofestivalovky má pro prvních pět nejrychlejších extra odměnu – celoroční předplatné časopisu Loutkář.

Výhru – knihu nakladatelství NAMU – si odnese i každý první nálezce jednotlivých kešek. Stačí grafikovi Zpravodaje zavolat nebo poslat smskou (606 644 294) heslo z druhé strany obálky logbooku.

K hledání jednotlivých kešek vede indicie:

ČTVRTEČNÍ KEŠKA

Padesát metrů za
PAČBICODEECFDGPHÍCH

STŘEDEČNÍ KEŠKA

AABDCDLEFAGHBCHIAJKRLM

ÚTERNÍ KEŠKY

4) Na kraji modré lásky.

3) Lavice mistra.

PONDĚLNÍ KEŠKA

2) Třetí stupeň letu sokola

NEDĚLNÍ KEŠKA

1) Pod patami Svatého Václava
u všech svatých.

R.I.P JANEK!

Milý Hronove, byť píseň Mezi Horami všichni milujeme, ať se přizná ten, komu po několika festivalových dnech nezačne lézt krkem. Proto se seminář Hudby rozhodl tento klenot tritonských nocí inovovat a dát textu nový kabát. Janík je zamordován, necht' odpočívá v pokoji.

MEZI HORAMI

Mezi horami
Hronov leží
ve Triton vejdem
všichni se sejdem
Hronov tam leží

Litr tramínu
k tomu zelená
seminář volá
tak jsi za vola
co jde ve tři spát

Litr tramínu
oka zelená
keď už noc vadla
tak na mňa spadla
lásky hronovský

ZASLECHNUTO

Sokolovna je v pohodě. Tam se nějak proserem.

Příště by mohl z Prahy vzejít požadavek, aby se za vstupenky dalo platit bitcoiny.

Tak proč by ses měla vyspat s někým ze Vsetína, když se můžeš vyspat s někým místním?

Zpravodaj 87. Jiráskova Hronova 2017
Vydává organizační štáb.

Redakce:

Jana Soprová (jas), Jan Švácha (saj),
Vít Malota (vim), Jan Mrázek (jam),
Ivo Mička (foto), Michal Drtina (zlom),
Zuzana Vojtíšková – šéfredaktorka (zuv)
Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>
E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com
Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč
Neprošlo jazykovou úpravou!

